

Allt har sin tid

Allt har sin tid. Ett ganska vanligt uttryck, kan jag tro; de flesta har nog hört det. Riktigt alla tänker nog inte på att det är bibliskt. Predikaren, denna rätt märkliga bibelbok, är ursprunget till uttrycket. En ganska pessimistisk och dyster bok, där livets mening tycks saknas och där tillvarons bekymmer och mödor betonas. Till delar väldigt ordspråksliknande uppbyggd och ganska underhållande att läsa, om man kan lyckas hålla nån slags distans till surkartet till författare. Men slutsatsen blir ändå på något sätt att tron på Guds omsorg gör det möjligt att leva i denna värld med alla dess problem.

Den dag då denna text skrivs kan man i Västerås till kvällen först titta på bandy och sedan, direkt efteråt, fortsätta till fotbollsarenan för match. Visserligen är bandysäsongen inte riktigt igång än och matchen en träningsmatch, men ändå. Innan den konstfrusna tiden, innan bandyhallar, då hade också sporterna sin tid. Bandy säsongen var beroende av isbelagda sjöar och när den tiden var inne fanns det ingen möjlighet att spela fotboll. Många var de som kombinerade sporterna: fotboll på sommaren och bandy på vintern. En otänkbarhet idag, i alla fall på någon högre nivå. Men idag går det alltså. Hallar och konstfruset till bandyn och uppvärmda (och ibland konstgräs-) planer till fotbollen har möjliggjort längre säsonger och sporternas 'rätta tid' finns knappt.

Likadant är det kanske för den moderna människan. 'Rätt tid' finns inte. I en tillvaro där vi översköjs av intryck och måsten, där livet stundom tycks rinna oss ur händerna. Kan vi då på allvar tycka att 'Allt har sin tid'?

Predikarens ord talar nog endast med svårighet till oss. Allt har inte sin tid. Alltings tid är nu. Allting når oss samtidigt; problemet är inte att få information, utan att sortera i den. Men samtidigt kan orden tala rakt och direkt till oss. Där livets besvärligheter och kamp tas på allvar (om än lite väl stort allvar ibland; livet är ju fantastiskt också) men där Gud ändå går vid vår sida. Där gudstron inte bara är möjlig, utan nödvändig, för att klara av och att ge mening till våra liv. Och där livets slut är att vända åter till Gud.

Jag tror att en av kyrkans uppgifter är att möjliggöra gudsmöten, att tydliggöra gudsmöten. Gud har inte sin tid (exempelvis söndagar klockan 11). Gud är alltid. Gud är all tid. Hur gestaltar vi det? Och jag tror också att vi människor måste träna oss på gudsmöten. Träna oss att se att Gud inte bara finns just där eller just då. Utan att Gud går vid vår sida. Alltid. All tid. Gudsmötet är inte alltid storslaget, kommer inte tydligt definierbart eller åtskilt från livet. Tvärtom; livet är gudomligt. I allt vad det innehåller. Våga leva i guds närhet!

Daniel Eklund, präst i Västanfors Västervåla församling